

Litet mer värmländskt

Elsa Simberg-Larsson

Det är väl ändå något speciellt med värmlänningarna — om man nu överhuvudtaget kan tala om landskapspåverkade kynnen?

Jo då, vi är nog gladlynta och lättsamma av oss, säger Elsa Simberg-Larsson. Vi vill heller aldrig göra någon ledsen och därför händer det väl att det lovas litet runt — som sen är svårt att hålla.

Elsa Simberg-Larsson har i 32 år varit distriktssköterska i Karlstad men när det gäller att lova och hålla sina löften, så har hon nog aldrig gjort någon av sina många patienter besviken.

Men värmländska är hon. Uppvuxen i Väse inte långt från Karlstad. Och berätta kan hon. Inte med många och stora ord och åthävor. Det blir små glimtar med humor och värme.

Jag minns när jag en gång för länge sen tjänstgjorde på lasarettet så hade vi som patient en sjöman, som gjorde sig känd för sin elakhet. Han gjorde allt för att göra livet surt för oss sjuk sköterskor. Han slängde maten på oss som vi serverade och till slut fick han flytta till ålderdomshemmet men kom igen till oss och så fick han ambulera. Undra på om han blev »elak». Hade det hänt nu skulle jag satt mig bredvid honom och gett honom något extra gott. Men det är sånt som man lär sig av erfarenheten.

Elsa Simberg-Larsson var elev vid Karlstadsskolan 1918—1921, hamnade sen som distriktssköterska i Härjedalen — hon fick dispens från distriktssköterskeskolan av Kerstin Nordendahl efter en kortare kurs — och kom 1926 som stadssjuksköterska till Karlstad. Det hette stadssjuksköterska på den tiden och då var de två. Nu har stan sex distriktssköterskor plus sjuksköterskor i skolhälsovården och på barnavårdscentraler. Men mycket att göra det har distriktssköterskorna alltjämnt — någon bestämd arbetstid finns inte.

Hjälp hemma i hushållet har jag alltid haft, fastän jag inte har haft några egna barn. Jag begriper inte hur de bär sig åt som kan sköta både arbete och hem.

När jag gifte mig 1936, så kommer jag ihåg att det var ett väldigt diskuterande om jag skulle få ha kvar mitt arbete. Hälsovårdsnämnden hade ett särskilt styrelsesammanträde, som resulterade i att jag skulle få stanna på prov. »Vi får se hur det går».

Ja det var då, det!

Men det är bara 22 år sen!

Nu gläder sig den spänstiga fru Larsson åt den stundande pensioneringen. Nu skall hon få tid att snickra, som alltid varit hennes hobby. Nu skall hon få bättre tid att ägna sig åt sin 88-åriga mamma. När familjen i våras skulle ut till sommarstället i Väse, så blev det litet bekymmer hur det skulle gå till att frakta den gamla den branta vägen upp till stugan. Med bil går det inte att komma ända upp. Men Elsa Simberg-Larsson är aldrig rådvill. Häst och släde kan användas också sommartid och så bekvämt i liggande ställning har aldrig fru Larssons mamma färdats ända fram till sommarhemmets tröskel.

Det är klart att man kommer att tänka på och tala om Selma Lagerlöf och hennes många romanfigurer. Lagerlöf-statyn har rests i höst på en förnämlig plats i stan och den är en stor sevärdhet.

Men när jag gick i skolan, då var hon inte märkvärdig. Då gjordes på många håll allt för att »uschla ut» henne.

Medge att det är något speciellt med värmlänningar och deras språk! »Uschla ut» — vilket underbart uttryck! Hur har man kunnat klara sig utan det? För fenomenet förekommer ju litet här och där, eller hur?

Artikel hämtat ur ”Tidskrift för Sveriges Sjuksköterskor nr 20 oktober 1958